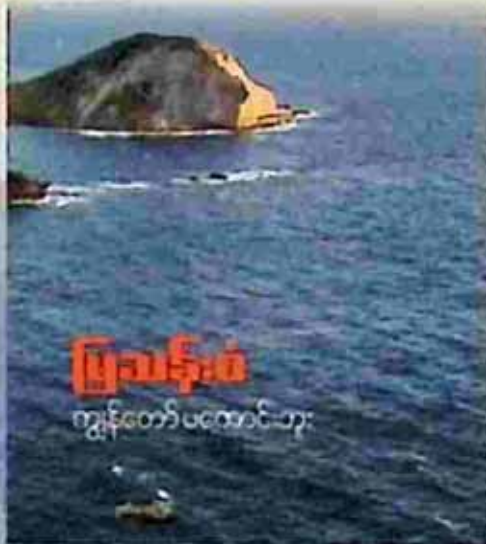

myyoe.com

မြသန်းစံ

ကျွန်တော် မကောင်းဘူး

ဒုတိယအကြိမ်

မသိမှ အဝိဇ္ဇာ ရှိနေသေးသရွေ့
 ဘယ်သူမျှ မကောင်းနိုင်ကြသေးပါဘူး။
 သစ္စာလေးပါးကို မသိသေးသရွေ့
 ဘယ်သူမျှ အကောင်းဘက်ကို
 ရောက်မလာနိုင်ကြသေးပါဘူး။

အဝိဇ္ဇာမောဟရှိရင်
 လောဘ၊ ဒေါသလည်း ရှိနေဦးမှာပါပဲ။
 လိုချင်တာ ရှိနေသေးရင်
 စွန့်လွှတ်မှုတွေအတွက် လက်နှေးတွန့်ဆုတ်နေဦးမှာပါပဲ။
 မုန်းတီးတဲ့ ဓာတ်ခံရှိနေသေးရင်
 သူတစ်ပါးအကျိုး လိုလားမှုနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာမှုတွေလည်း
 လူတိုင်းရဲ့ စိတ်သန္တာန် အသီးသီးမှာ နေရာယူပို့
 ခဲယဉ်းနေဦးမှာပဲ။

MTHS0005
 1,300.00KS

ကျွန်တော် မကောင်းဘူး၊ ပြသန်းစံ

စာမျက်နှာ ၁၁၆ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၂၀၊ စက်တင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၀၇၊ အပ္ပမာဒစာစဉ် ပထမအကြိမ်

ရောင်းစေ့ ၁၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏နိဒါန်းစကား	(က)
၁။ ကျွန်တော် မကောင်းဘူး	၁
၂။ မှတ်မှတ်ရရ ဘာဘဦးသူခ	၁၁
၃။ မခံရခင် နာကြည်းထားမှ ခံရတဲ့အခါ မနာမှာ . . .	၂၁
၄။ ခံစားနေရသော်လည်း မခံစားရသကဲ့သို့	၂၉
၅။ ၄၈ နှစ်ပြည့် သံဝေဂမှတ်တမ်း	၃၆
၆။ ငြိမ်းချမ်းအေးမြခြင်းကို အတူတူ ခံစားမယ်	၄၃
၇။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး	၅၀
၈။ ပုံရိပ်တစ်ခု ပျက်လွင့်ပျောက်ကွယ်ခြင်း သို့မဟုတ် . . .	၆၀
၉။ ကံဝဋ်ကြွေး မကုန်ခန်းသရွေ့လေ . . .	၇၀
၁၀။ ကျွန်တော် မကောင်းဘူး (၂)	၈၀
၁၁။ တွေ့တုန်းဆုံတုန်းခဏ	၈၉
၁၂။ ပျော်စရာဆိုတာ သတိနဲ့ဉာဏ်မှာ မရှိပါ	၁၀၂
၁၃။ ၄၉ ကြိမ်မြောက် သေနေ့အကြိုနှုတ်ဆက်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ရွှေရတုမွေးနေ့အကြိုဓမ္မစကား	၁၀၈

* * *

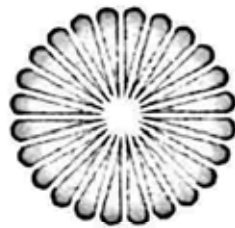
⊙ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မြတ်စွာဘုရားကို အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

⊙ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

⊙ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်မြတ်အပေါင်းကို
အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ
အလှူအားလုံးတို့တွင်
တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌
မမေ့မလျော့ခြင်းသည်
သေခြင်းကင်းရာ
နိဗ္ဗာန်၏အကြောင်းဖြစ်သည်။

စာရေးသူ၏ နိဒါန်းစကား

၂၀၀၆ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဓမ္မရသ ဆောင်းပါးတွေကို စုပြီး စာအုပ်ထုတ်မယ်လို့ စီစဉ် လိုက်တော့ ၁၃ ပုဒ် ရပါတယ်။ သည်အထဲမှာ စာအုပ် ခေါင်းစဉ် သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ ဆောင်းပါးကတော့ ထူးထူးခြားခြား နှစ်ပုဒ်ရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် လည်း စာအုပ်ခေါင်းစဉ်အဖြစ် ရွေးပေးလိုက်ရတယ် ဆိုပါတော့။

ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ပတ်သက်လို့ အဆင့်မြင့်မြင့် ဖတ်ချင်တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေအဖို့ကတော့ သည် အထဲက ဆောင်းပါးအချို့ကို ခံတွင်းတွေချင်မှ တွေ့ ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ယှဉ်တွဲပြီး သာဓကယုတ္တိ ကနေတစ်ဆင့် ဓမ္မကို သိမြင် ခံစားလိုကြသူတွေ အတွက်ကတော့ သည်ဆောင်းပါး ၁၃ ပုဒ်ထဲက အချို့ စာပိုဒ်၊ စာသားတွေဟာ ဓမ္မသံဝေဂဖြစ်စေလိမ့်မယ် လို့ ထင်ပါတယ်။

(၁)

တရားအားထုတ်မှု အတွေ့အကြုံ၊ ဝိပဿနာ ဉာဏ်တို့၏ သဘာဝအတွင်းနယ်ပယ်၊ အဆင့်မြင့် ဓမ္မကိုမှ သိချင်၊ ခံစားချင်ကြသူတွေအဖို့ကတော့ ထုတ် ဝေခဲပြီးဖြစ်တဲ့ ဥပေက္ခာအဝန်းအဝိုင်း၊ ဥပါဒါန်၏ အာရုံ၊ မခံစားရခြင်း၏ ချမ်းသာ၊ ငြိမ်းအေးမှုတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းအပ်သော နှလုံးအိမ်တို့ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်စေ ချင်ပါတယ်။

စာဖတ်ပရိသတ်ဆိုတာကတော့ အမျိုးမျိုးပေါ့။ အလေးကြိုက်တဲ့သူ၊ မျှတရုံကြိုက်တဲ့သူ၊ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးမှ ဖတ်ချင်တဲ့သူ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ စာရေးသူ ဆိုတာကတော့ စာဖတ်သူအမျိုးမျိုးအတွက် ပုံစံအမျိုး မျိုး ရေးရမှာပဲပေါ့။ အဓိကက ဓမ္မလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်လာဖို့ပဲမဟုတ်လား။

စာဖတ်သူ အမျိုးမျိုးရှိသလို စာရေးသူရဲ့စိတ် ကလည်း အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်တာပေါ့လေ။ စိတ်ဆိုတာ လည်း တစ်ခါတလေ လေးတာကြိုက်တဲ့အခါရှိသလို တစ်ခါတလေလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြိုက်ချင် ကြိုက် နေတတ်တာ။ တစ်ခါတလေလည်း မပေါ့မလေး မျှတတာကို ကြိုက်ချင်ကြိုက်နေတတ်တာ။ အတက် အကျ၊ အနိမ့်အမြင့် မတူနိုင်ဘူးပေါ့။ အာရုံမျိုးစုံနဲ့ ဆက်ဆံရတတ်တဲ့စိတ်ဟာ အလေ့အကျင့်မျိုးစုံ ရှိခဲ့ မှာပေါ့။ စိတ်ရောင်စုံဆိုတဲ့စကားလည်း ကြားဖူးခဲ့

(၈)

ကြပြီးသား မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတက်အကျ၊ အနိမ့်အမြင့်မျိုးစုံနဲ့ ထုံမွမ်းတတ်တဲ့ စိတ်ရဲ့ အပြောင်းအလဲသဘာဝကို သတိထားကြည့်ရင် မတည်မြဲတာကြီးက ထင်ရှားနေမှာပါ။ ပုံသေသတ်မှတ်ထားလို့ မရတာကြီးက ပေါ်လွင်နေမှာပါ။ ပြီးတော့ ငါ့စိတ် မဟုတ်တာကြီးက လည်း သိသာနေမှာပါ။

သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်နေရင်းက မတည်မငြိမ်၊ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေတဲ့ စိတ်ရဲ့သဘာဝကို သတိထားမိလာလေလေ စိတ်ဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်မဟုတ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်နိုင်ကြောင်း၊ ကိုယ်စိုးပိုင်လို့ မရနိုင်ကြောင်း ပိုသိလာလေလေပါပဲ။

စိတ်ဟာ သဘာဝတရားတစ်ခုပါလားလို့ နားလည်လာတဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ဦးချင်းစီမှာရှိတဲ့ စိတ်တွေကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် အကောင်းအဆိုး၊ ကဲ့ရဲ့ချီးမွမ်း စတဲ့ လောကဓံတရားလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ စိတ်အသီးသီးက ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးနဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင်လာပါပြီ။

ဒါကြောင့် ပြောတာ အသံ၊ ကြားတာ နား၊ နှလုံးသွင်းတာ စိတ်လို့လည်း နားလည်ခံယူတတ်လာပါပြီ။

(ဃ)

ဒီတော့ လွတ်လပ်သွားတာပေါ့နော်။

သည်စာအုပ်က ၁၉၉၇ ခုနှစ်က စတင်ပြီး ရေးသားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဓမ္မရသဆောင်းပါးတွေရဲ့ ၁၀ နှစ် သက်တမ်း အမှတ်တရ စာအုပ်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ၂၁ အုပ်မြောက် စာအုပ်တွေ ထွက်ပြီးတဲ့အခါ စိတ်ဟာ အကောင်းဆုံး မဖြစ်နိုင်သေးပါလားဆိုတာကိုလည်း သတိထားနေမိပါတယ်။ တစ်ချိန်မှာတော့ “ကျွန်တော် တကယ်ကောင်းသွားပါပြီ” ဆိုတဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးသွားချင်ပါသေးတယ်။ မသေခင်ပေါ့လေ...။ ။

မြသန်းစံ

၂-၁-၂၀၀၇။

ကျွန်တော် မကောင်းဘူး

ဒီနေ့နံနက်စောစောဟာ ခါတိုင်းနေ့တွေနဲ့မတူဘူး။
 ကားပေါ်က ဆင်းလာတာနဲ့ လေအတိုက်ကြမ်းနေတာကို
 သတိထားမိနေတယ်။ ဓာတ်လှေကားစီးပြီး အပေါ်ရောက်ပြန်
 တော့လည်း ဓာတ်လှေကား တံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း
 လေတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်နေတာက တော်တော်သိသာနေ
 တယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေက ဓာတ်လှေကားစောင်းတန်းရဲ့ တစ်
 ဖက်တစ်ချက်မှာဆိုတော့ လေတိုးလို့ သစ်ရွက်အချင်းချင်း ရိုက်

၂၂၂ မြသန်းစံ

ခတ်သံတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးနေတယ်။

သစ်ရွက်လေတိုးသံတွေဟာ တရူးရူး၊ တရဲရဲနဲ့ အဆက်မပြတ်ဆိုတော့ မိုးရွာနေပြီလို့တောင် ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောင်းတန်းထိပ်ဝရောက်လို့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ခြေချမိမှပဲ မိုးမရွာပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

စောင်းတန်းဘေးအကာ သံပန်းတွေကိုကျော်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အတော် အိပ်မောကျနေပုံပါပဲ။ နောက် ၃-၄ နာရီလောက်ကြာရင်တော့ နေရောင်တဝင်းဝင်းအောက်မှာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လူးလွန် ရုန်းထလာကြဦးတော့မှာပါလားဆိုတာကိုလည်း တွေးလိုက်မိပါသေးတယ်။

ချမ်းသာကြီးတန်ဆောင်းဘေးက ရင်ပြင်တော်သွားရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာမိတဲ့အခါ အောင်မြေပရိဝုဏ်ကို ရောက်တာနဲ့ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးဟာ တင့်တယ် သပ္ပာယ်စွာ ဆီးကြိုနေပါတယ်။ အေးချမ်းမှုကိုလည်း အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး မျှဝေပေးနေပါတယ်။

နံနက် ၄ နာရီခွဲဆိုတော့ အောင်မြေပရိဝုဏ်ထဲမှာတောင် ဘုရားဖူးတွေ သိပ်မရောက်ကြသေးပါဘူး။ ပါဠိတော်တွေ ရွတ်ဆိုနေတဲ့ သံဃာတော်တစ်ပါးအပါအဝင် ဘုရားဖူးငါးယောက်လောက်ပဲ ရှိနေကြသေးတာ။ ကျယ်ပြန့်ပြောင်လက်နေတဲ့ အောင်မြေရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရင်းက မှောင်ပိန်းနေတဲ့ မိုးသားပြင်နောက်ခံရဲ့ရှေ့မှာ လင်းလင်းထင်းထင်း ဝင်းဝင်းပပရှိ

နေတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်အပြည့်နဲ့ ဝပ်တွားကန်တော့လိုက်ပါတယ်။

လက်အုပ်ချီပြီး ဘုရားစာတွေရွတ်နေမိတဲ့အခါ မျက်စိနဲ့မြင်နေရတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီဆိုတဲ့ အဆင်းရဲ့နောက်ကွယ်တွင် သည်ကမ္ဘာမှာ ပွင့်တော်မူခဲ့ပြီးတဲ့ ဘုရားရှင်လေးဆူရဲ့ဓာတ်တော်၊ မွေတော်တွေ ကိန်းဝပ်နေပါလားဆိုတာကိုလည်း နှလုံးသွင်းနေမိပါတယ်။

စိတ်ထဲမှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင် ဘုရားရှင်လေးဆူရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နေရသလိုပါပဲ။ ဘုရားရှင်လေးဆူက ကိုယ့်ကို မဟာကရုဏာ မျက်လုံးအစုံတွေနဲ့ ငဲ့ကြည့်တော်မူနေကြသလိုမျိုး ခံစားနေရပါတယ်။

ဪ... ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုမက ဘုရားရှင်တွေ အဆူဆူ ပွင့်တော်မူခဲ့ကြပါလျက် ကိုယ်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သံသရာထဲမှာ ကျန်ရစ်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့ရသလဲဆိုတာ တွေးကြည့်မိတော့ ကိုယ့်ရဲ့မိုက်ကြွေး၊ မိုက်ပြစ်တွေ ဘယ်လောက်များခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အဖြေဟာ အထင်းသားပေါ်နေပါတယ်။

ဒါတောင်မှ အခုအချိန်အထိ စိတ်ဟာ မိုက်ချင်ချင်ဖြစ်နေတုန်း၊ အကြွေးတွေ ထပ်ယူချင်နေတုန်း၊ အပြစ်တွေ ထပ်ယူချင်နေတုန်းပါပဲ။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာဓာတ်ကြီး သိသိသာသာ အမြစ်တွယ်နေပါလျက်နဲ့ ပြတ်အောင် မဖြတ်နိုင်သေးတာကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ညံ့ဖျင်းချက်ပါပဲ။

စားဝတ်နေရေးအကြောင်းပြု၊ သားရေးသမီးရေး အကြောင်းပြု၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးအကြောင်းပြုပြီး ဆင်ခြေဆင်လက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကိုယ့်စိတ်သန္တာန်ထဲမှာ နေရာယူမြဲ နေရာယူနေတတ်တဲ့ တဏှာရဲ့သတ္တိဟာ အတော့်ကို ကြီးမားပါလားဆိုတာကိုလည်း ရိပ်မိနေပါတယ်။

အားထုတ်လက်စ သတိပဋ္ဌာန်တရားကလည်း အချိန်ပြည့်ခွန်အားမကောင်းသေးတော့ တဏှာရဲ့ ဗိုလ်ကျလွှမ်းမိုးတာကို ခံနေရဆဲပါပဲ။ “ကိုယ်နှင့်အသက်၊ မဇ်ကွက်၊ ရက်စက်နိုင်ရမည်” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အဓိဋ္ဌာန်ကို ပါးစပ်က ဆိုနေပေမဲ့ ရင်ထဲကို စည်းစည်းပိုင်ပိုင် ရောက်မလာသေးတာကတော့ သေချာပါတယ်။

တဏှာနဲ့အဝိဇ္ဇာကို ချောသိပ်ပြီး နေခွင့်ပေးထားသရွေ့ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ စိတ်သန္တာန်မှန်သမျှ ငြိမ်းချမ်းမှုအဆုံးကို ရကြမှာမဟုတ်ပါလားဆိုတာကိုလည်း ဆင်ခြင်နေမိပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေဟာ ကိုယ်တော်တိုင် ငြိမ်းအေးမှုအဆုံးပန်းတိုင်ကို တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြသလို ဝေနေယျတွေကိုလည်း မဟာကရုဏာရှေ့ထားပြီး ငြိမ်းအေးမှုတွေ ပေးဝေခဲ့ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝေနေယျတွေခမျာ ကိလေသာထူပြောကြလွန်း တော့ ပေးကား ပေး၏၊ မရကြသူတွေ များလှပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း အနီးဆုံးဘုရားရှင်ဖြစ်တဲ့ ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ ကိုယ်တော်တိုင် သယံဇာတညစ်နဲ့ သိမြင်ခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေရဲ့ လေးနက် နက်ရှိုင်းပုံတွေကို

ဆင်ခြင်မိတဲ့အခါ တရားတော်ရဲ့တန်ဖိုးကို အလေးထားလွန်းတဲ့ စိတ်ကြောင့် တရားမဟောချင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ကူးလေးတောင်မှ ဖြစ်မိခဲ့ကြောင်း ဗုဒ္ဓဝင်ထဲမှာ စာအဖြစ် တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့။

နောက်တော့မှ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီးက လျှောက်ထား တောင်းပန်လို့ တရားဟောဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး စာထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရ တာပါ။ ဒါကလည်း ဓမ္မနိယာမအပေါ်မှာ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ခန့်မှန်း လို့မရနိုင်တဲ့ အချိတ်အဆက်တွေ ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

ဒီနေရာမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေတောင်မှ အနည်းဆုံး လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတွေဖြည့်ပြီးမှ တိုက်ထုတ်အောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ တဏှာရဲ့သတ္တိဟာ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိစေချင်တာပါ။ ဘုရားအလောင်းတော် တွေခမျာ ဝေနေယျတွေအတွက် ဘုရားဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရတာက တစ်ဖက်၊ တဏှာလက်သမားကိုမြင်အောင် ကြိုးစားရတာက တစ်ဖက်၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ဖို့ နည်းလမ်းရှာ ရတာကတစ်ဖက်၊ ပြီးရင် ကိုယ် အောင်မြင်ပေါက်မြောက် ခရီး ရောက်ခဲ့သလို ဝေနေယျတွေ အေးချမ်းစေဖို့ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တဲ့ နည်း လမ်းကို မျှဝေပေးရတာကတစ်ဖက်နဲ့ တကယ့်ကို အလုပ်များလှ ပါတယ်။

ကိုယ့်မှာက ဘုရားအလောင်းတော်တွေလောက် မပင်ပန်း၊ မဆင်းရဲရပါဘဲ ဘုရားရှင် အမွေပေးခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းမပေါ် လက်တင်ကလေး အဆင်

သင့် လျှောက်နိုင်ပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်
ဖြစ်နေရသလဲဆိုတာ တော်တော်ကို စဉ်းစားရခက်လှပါရဲ့။

တကယ်ဆိုရင် တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူ
သွားခဲ့ကြတဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
ဓာတ်တော်မွေတော်တွေ ကိန်းအောင်းရာ စေတီတော်ကြီးရှေ့မှာ
ပုဆစ်တုပ်၊ ဒူးတုပ်ပြီး လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးနေရတာကိုက ဘုရား
ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေအပေါ် အားနာဖို့ကောင်းလှပါတယ်။
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေရဲ့ အဆုံးအမစကား နား
မထောင်ခဲ့လို့ သံသရာကျန်ရစ်ကြီးဘဝနဲ့ နေနေရတာကိုက ရှက်
စရာကောင်းလှပါတယ်။

“မင်း ဒီလိုပဲ... ဘုရားရှင်တွေရဲ့ဓာတ်တော်၊ မွေတော်တွေ
ဌာပနာထားတဲ့ စေတီတော်မြတ်တွေရှေ့မှာ နောက်ထပ် ဘဝ
သံသရာတွေ ပွေ့ပိုက်ရင်း လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးပြီး ဆုတောင်း
နေဦးမှာလား။ ဘဝသံသရာ ရထားကြီးစီးပြီး ဘုရားအဆူဆူ နား
ငြီးအောင် ဒုက္ခထဲက ဒုက္ခတွေရဖို့ ထပ်ပြီး ဆုတောင်းနေဦးမှာ
လား။ အခုအချိန်ထိ မင်းရဲ့ဆုတောင်းနဲ့ အလိုဆန္ဒတွေက မပြည့်
နိုင်သေးဘူးလား။”

ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်လာတဲ့ စကားသံတွေလည်းမသိ။
ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ်နဲ့ တက်လာလိုက်ကြတာ။ ဟော... ဟိုး
အမြင့်က ထီးတော်အပေါ်မှာ ဆည်းလည်းလည်းလှုပ်ခတ်သံတွေ ခပ်
ပြင်းပြင်း ပေါ်ထွက်လာရဲ့။ လေကြမ်းက မွေ့လာပြန်ပါပြီ။

= တချစ်ချစ်၊ တချစ်ချစ် ဆည်းလည်းသံတွေဟာ တိတ်ဆိတ်
 = ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ကို လွမ်းမိုးဖြန့်ကြက်လာတယ်။ လေ
 = လောက်ကြမ်းသလဲမသိဘူး။ ဆည်းလည်းချင်းတိုက်ခတ်သံ
 = ယာ တော်တော်ကို ကျယ်လောင်လာတယ်။ မရပ်မနားပါပဲ...

ဪ... လေဟာ ကိုယ်ပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကြမ်းချင်တဲ့

= ချိန် ကြမ်းမယ်။ ပြေချိန်တဲ့အချိန် ပြေမယ်။ ပြီးရင် လုံးဝမတိုက်
 = တ်ပါဘဲ ရပ်ချင်လည်း ရပ်နေလိမ့်မယ်။ လေနှုအေး၊ လေနီကြမ်း၊
 = အခေါ်အဝေါ်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း ဝါယောရဲ့လှုပ်ရှား
 ထောက်ကန်သတ္တိကတော့ အပြင်မှာလည်း ပြနေမှာပဲ။ ကိုယ်
 အတွင်းမှာလည်း ပြနေမှာပါပဲ။

သည်ဝါယောကို အမှီပြုပြီးတော့ ထွက်လေ၊ ဝင်လေကစလို့
 တရားရှုမှတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရဦးမှာပါပဲ။ 'ဘူတံ ဘူတတော
 ပဿတိ' ဆိုတဲ့အတိုင်း ထင်ရှားရာကစပြီး ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ ရုပ်တရား
 ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဝါယောဓာတ်ကို ရှုမှတ်ရင်းက
 ဘယ်အရာမှ ကိုယ်မပိုင်ကြောင်း ဉာဏ်သွင်းရတော့မှာ...။

အတိတ်မှာ ရှုရှိုက်ခဲ့တဲ့ 'လေ'၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ရှုရှိုက်နေဆဲ
 'လေ'။ အနာဂတ်မှာ ရှုရှိုက်လိုက်ဦးမယ့် 'လေ'။ ဒါတွေအားလုံး
 ကိုယ်မပိုင်။

ကိုယ်တွင်းမှာရှိနေတဲ့ 'လေ'၊ ကိုယ်ပမှာရှိနေတဲ့ 'လေ'။ ဒါ
 တွေအားလုံး ကိုယ်မပိုင်။

ကြမ်းတမ်းတဲ့ 'လေ'၊ နူးညံ့တဲ့ 'လေ'၊ ဒါတွေလည်း ကိုယ်

၂၈၂ မြသန်းစံ

မဟုတ်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်၊ ကိုယ်မပိုင်။

ကောင်းတဲ့ 'လေ'၊ ဆိုးတဲ့ 'လေ'၊ ဒါတွေလည်း ကိုယ်က
ကောင်းချင်၍မရ၊ ဆိုးချင်၍မရ။ သူ့သဘော သူ့သဘာဝ။

အနီးမှာရှိတဲ့ 'လေ'၊ အဝေးမှာရှိတဲ့ 'လေ'။ ဒါတွေလည်း
ကိုယ်နဲ့မဆိုင် ကိုယ်မပိုင်။

လေတစ်ခုတည်းလား၊ မဟုတ်။ မြေ၊ ရေ၊ မီး... ကျန်တဲ့
ဓာတ်ကြီးသုံးပါးလည်း ထို့အတူ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင် ကိုယ်မပိုင်၊ ကိုယ်
က လွှမ်းမိုး၍မရ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်၍မရ။

ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောရုပ်ဓာတ်ကြီးလေးပါး
စလုံးဟာ ငါ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်၊ ငါမဟုတ်၊ ငါ၏အတ္တမဟုတ်။

ရုပ်တစ်ခုကို ဉာဏ်သက်ဝင်နိုင်ရင်ပဲ ရုပ်နဲ့ယှဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက်
လက်တွဲဖော်၊ လက်တွဲဖက်၊ ဖြစ်ဖော်ဖြစ်ဖက်၊ ပျက်ဖော်ပျက်ဖက်၊
နာမ်ဓာတ်ကိုလည်း သိမြင်ပြီး ရုပ်နာမ်ချုပ်ဆုံး နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့
အထိ ခရီးတွင်ပေလိမ့်မယ်။

ထီးတော်ထက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆည်းလည်းတွေကို ခပ်
ကြမ်းကြမ်း တိုးဝှေ့နေတဲ့ အဝေးအမြင့်ဆီက လေကြမ်း၊ ကိုယ့်
ကိုယ်ပက လေကြမ်းကို လှမ်းအာရုံပြုရင်းက ဘုရားရှင်ကိုယ်
တော်မြတ်ကြီးရဲ့ အနတ္တလက္ခဏသုတ်ထဲက ဟောမိန့်မှာကြား
ချက်တွေဟာ ရင်ထဲကို စီးဝင်လာပါတော့တယ်။

ငါပိုင်မဟုတ်။ (This does not belong to me)

ငါမဟုတ်။ (This am I not)

ငါ၏အတ္တမဟုတ်။ (This is not my ego)

ခါတိုင်းနေ့တွေမှာ အရုဏ်မတက်ခင် ဘုရားရောက်တိုင်း ရှုမှတ်
နေကျ ပုံစံအတိုင်း ရှုမှတ်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီနေ့မှာတော့ အဝေးအမြင့်
လေကြမ်းကတစ်ဆင့်ရလိုက်တဲ့ ဆင်ခြင်မှုကြောင့် အထိုင်ဣရိယာ
ပုထိနဲ့ ရှုမှတ်မှုမှာ အတော့်ကို နေရာကျခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

သို့မဟုတ်ရင် “ငါ တစ်နာရီ တရားရှုမှတ်ဦးမှ” တို့၊ “ငါ
တရားအားထုတ်နေတယ်” တို့၊ “ငါ ဘယ်ဉာဏ်ရအောင် ဘယ်
လို အားထုတ်ဦးမှ” တို့ ဆိုတဲ့အတွေးတွေဟာ ကုသိုလ်အယောင်
ဆောင်ပြီး စိတ်သန္တာန်ကို လွှမ်းမိုးလာဦးမှာပါပဲ။

ဒါဟာ တဏှာရဲ့ လှည့်ကွက်တစ်မျိုးနဲ့ အနီးကပ် တိုက်ကွက်
ဖော် တိုက်နည်းတစ်မျိုးပဲဆိုတာ အတွေ့အကြုံအရ သိလာခဲ့ပါ
တယ်။

တကယ်တော့ သဘာဝချင်းမတူတဲ့... ငါနဲ့ဉာဏ်ဟာ အတူ
တွဲထားလို့မှ မရတာ။

စိတ်သန္တာန်မှာ စိတ်ဟာ တစ်ချိန်မှာ တစ်ခုတည်းသာ နေရာ
ယူလို့ရတာ။

တစ်စိတ်ပြီးတစ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ စိတ်သန္တာန်
ထဲမှာ ‘ငါ’ ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ဉာဏ်က နေရာမယူနိုင်ဘူး။ တစ်ဖန်
‘ဉာဏ်’ ရှိနေပြန်ရင်လည်း ‘ငါ’ က နေရာမရနိုင်ပြန်ဘူး။ ဒါကြောင့်
‘ငါ’ ရှိနေရင် ‘ဉာဏ်’ မရှိဘူး။ ‘ဉာဏ်’ ရှိနေရင်လည်း ‘ငါ’ မရှိနိုင်
ဘူး။

၊ ၁၀ ၊ မြသန်းစံ

‘ဉာဏ်’နဲ့ ‘ငါ’နဲ့ ဘယ်သူ့ကို နေရာပေးမလဲဆိုတာကတော့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီရဲ့ စူးရှတဲ့အသိအမြင်၊ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ တိုက်ရိုက်အချိုးကျပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နံနက်စောစော သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့စေခဲ့တဲ့ လေကြမ်းကလေးရေ...။ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မပိုင်ခြင်းသဘောကို မင်းက ကိုယ်ထင်ပြပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအနန္တပါပဲ။ မင်း ပြောပြလိုက်မှပဲ ကိုယ် ညံ့ခဲ့တာ၊ ကိုယ် မကောင်းခဲ့တာတွေဟာ အထင်အရှား ပေါ်လာတော့တယ်။

ငါဆိုတဲ့ငါဟာ အရာရာကို ပိုင်တယ်လို့ ထင်ထားမိခဲ့တာကိုး။

တကယ်တော့... ငါဆိုတဲ့ငါဟာ တော်တော် မကောင်းပါလား။

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောရရင်တော့ “ကျွန်တော် မကောင်းဘူး”ပေါ့လေ...။

၉-၂-၀၆

မှတ်ချက်

မူရင်းသီချင်းခေါင်းစဉ်အား ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်အဖြစ် အသုံးပြုရန် ခွင့်ပြုခဲ့သော တေးရေး/တေးဆို ဂျေမောင်မောင် (ကိုဂျေကြီး)အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း။

စာရေးသူ

မှတ်မှတ်ရရ ဘာဘဦးသုခ

၁၉၉၆-ခုနှစ် (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝနယ်ပယ်ထဲက နေ ဓမ္မနယ်ပယ်ဘက်ဆီသို့ ချင်းနင်းကူးပြောင်းစ ကာလတုန်းက မူလ အာစရိယတွေထဲမှာ တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ဘာ ဦးသုခ တစ်ယောက် ၉၆ ပါးသော ရောဂါဝေဒနာနဲ့ ၉၆ နှစ် သက်တမ်းကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ၇-၁၂-၂၀၀၅ ရက်နေ့က နှုတ်ဆက်ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဘာနဲ့တွေ့ခဲ့၊ ဆုံခဲ့၊ ပြောခဲ့၊ ဆိုခဲ့တာတွေကို ဆောင်းပါး တွေ အတော်များများ ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ မရေးဖြစ်ခဲ့တာတွေလည်း

အများကြီး ကျန်နေပါသေးတယ်။

အလင်္ကာကျော်စွာဘွဲ့ရ၊ အကယ်ဒမီ ၆ ထပ်ကွမ်း ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ၊ ဒေါက်တာဘွဲ့ရ စာရေးဆရာ... စသည်ဖြင့် ဘာဘရဲ့ လူ့ဘဝမှာနေခဲ့စဉ်က ရခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေကဖြင့် ဖော်ပြ၊ ရေးပြလို့ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီဂုဏ်ဒြပ်တွေ အားလုံးပေါင်းဆုံပြီး 'ဘဘ' လို့ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ခေါ်လိုက်ရတာဖြင့် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေး နေတော့တာပါပဲ။

သံဝေဂဉာဏ်တွေ ထင်ဟပ်ပြီး သဒ္ဒါတရားတွေ ထက်သန် ဆဲကာလက ဓမ္မနယ်ကို ချဉ်းကပ်ရာမှာ ပညာဉာဏ်က ချက်ချင်း မလိုက်လာသေးတော့ လမ်းကြောင်းမမှားရ၊ မတိမ်းစောင်းရ အောင် ဆရာသမား အထူးလိုအပ်လှပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ကံကောင်းတာက ဘဘနဲ့ဆုံဖြစ်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။

အဲဒီကာလတုန်းက ဆရာတော် ဦးဇောတိကရယ်၊ ဘဘဦး သုခရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်က ပါရမီလမ်းမကြီးတစ်ခုတည်းပေါ်မှာ တစ်နေရာစီခွဲပြီး သီတင်းသုံး နေထိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပါပဲ။

ကျွန်တော့်အဖို့ ရင်ထဲမှာ သံဝေဂဉာဏ်တွေ ရုန်းကြွလာပြီ ဆိုရင် ဝန်ထမ်းတာဝန်ချိန်တွေအပြီးမှာ ဆရာတော် ဦးဇောတိက ဆီကို ညနေပိုင်းမှာ ချဉ်းကပ်ပြီး ပဋိပတ်အကျင့်ဆိုင်ရာတွေ လျှောက်ထားမေးမြန်း အဆုံးအမနာခံဖို့ အခွင့်ရခဲ့သလို၊ ဖြည့် ကျင့် လေ့လာဆည်းပူးရမယ့် ပရိယတ်ဆိုင်ရာ အသိတရားတွေ

ကို ဘာဘာဆီက လှိုင်လှိုင်ကြီး လက်ခံရရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။
 သည်တော့ကာ... အရှင်မွေး နေ့ချင်းကြီးဆိုသလို ဆရာ
 သမားကောင်းတွေရဲ့ စနစ်တကျ ဆုံးမသင်ကြား လေ့ကျင့်မှု
 အောက်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဓမ္မအသိဉာဏ်တွေလည်း လူးလွန်နိုးထ
 လာခဲ့ရတော့တာပေါ့။

ရတနာသုံးပါးအပေါ် ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားရဲ့ နောက်မှာ
 ဝေဖန်ပိုင်းခြား စိစစ်နိုင်တဲ့ ပညာဉာဏ်က နောက်က ပါလာလေ
 မှ ဘဝမှာ ပီပီရီရီ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ အနေတတ်၊ အထိုင်တတ်
 ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ Lifestyle အပြောင်းအလဲအပေါ်
 မှာ အားမလိုအားမရဖြစ်လို့တစ်မျိုး၊ ဒီလို ပြောင်းလဲသွားတာကို
 ပဲ နှစ်လိုအားရဖြစ်လို့တစ်မျိုးနဲ့ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက ကိုယ်မြင်
 သလို ရေးကြ၊ သားကြ၊ (အချို့ကလည်း သာသာထိုးထိုး၊ ချိုး
 ချိုးနှိမ်နှိမ်လေးနဲ့ ပုတ်ခတ်ဝေဖန်ကြပေါ့လေ။) ဒါကို ဘာဘာကိုယ်
 တိုင် ဖတ်ရလေတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်ကို ချက်
 ချင်းလာခဲ့ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားအကြောင်း ရေးတာတွေ ကျုပ်တပည့် ဖတ်ပြလို့
 သိရပြီပြီ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုပဲရေးရေး ခင်ဗျား
 လုံးဝ ပြန်မရေးနဲ့နော်။ ကောင်းတာရေးရေး၊ ဆိုးတာရေးရေး
 ခင်ဗျား ဘာမျှ မခံစားရအောင်နော်။ ဘာမှ မတုံ့ပြန်နဲ့နော်၊ သူက
 ရေးလိုက်၊ ကိုယ်က ပြန်ရေးလိုက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာမဟုတ်

တော့ဘူး”

ကိုယ့်ဆရာသမား ဆုံးမလို့သာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမဲ့ ဉာဏ်က မရင့်သေးတဲ့အချိန်မို့ လက်က ရေးချင်လိုက်တာမှ တားမရ၊ ဆီးမရကို ဖြစ်နေတာ။ ရင်ထဲမှာကလည်း တနဲ့နဲ့နဲ့၊ အတော်ခံရခက်ခဲ့တာ။ သည်တော့ကာ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်မျို သိပ်လိုက်ရတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ပဲ မွန်းကျပ်နေခဲ့ရတာ။

နောက်တော့ စိုးရိမ်ပူဆွေး၊ ငိုကြွေးကင်းရန် သတိပဋ္ဌာန်ဆို တဲ့အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန်တရားကို တစိုက်မတ်မတ် အားထုတ်ဖြစ် ခဲ့တဲ့ အရှိန်အဟုန်ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အနာတွေဟာ သိသိသာသာ ပျောက်ကုန်ပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဘရဲ့အဆုံးအမကြောင့် လမ်းဖြောင့်ဖြောင့် ပေါ်မှာ စိတ်နှလုံးအေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ လျှောက်နိုင်ခဲ့ရတာကို ပြန် လည် ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိပြီး ဘာဘရဲ့ကျေးဇူးတရားဟာဖြင့် ဆပ် လို့မကုန်နိုင်တော့ပါလားဆိုတာ နှလုံးသွင်းမိခဲ့ပါတယ်။

ဘာဘရဲ့ကျေးဇူးတရားကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရပါ့မလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိတိုင်း အကျင့်တရားနဲ့ ပူဇော်ကျေးဇူးဆပ်တာဟာဖြင့် အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာကိုလည်း ပိုပြီး မြင်လာခဲ့ပါတယ်။ အခွင့် လည်းကြုံ၊ အဆင်လည်းသင့်တုန်းအခိုက် ပေါ်ပြုလာဂျာနယ်ရဲ့ ပထမဆုံးအဖုံးမှာ ဆရာတော် ဦးဇောတိကထံ အဆုံးအမခံနေတဲ့ ဘာ ဦးသုခရဲ့ပုံကို ဖော်ပြခဲ့တော့ ဘာဘက...

“အင်း... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မမေ့တတ်ဘူးကိုး”လို့

ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဟာ သူ့ဓာတ်ပုံနဲ့အဖုံးကို မမြင်ရတော့ပါဘူး။ စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းမရတော့တဲ့ ဘာဟာ သူများဖတ်ပြတာကို နားထောင်၊ သူများပြောတာကို စူးစိုက်ရင်း စိတ်ထဲက ပုံရိပ်တွေနဲ့ပဲ ကျေနပ်နှစ်သိပ်နေခဲ့ရတာ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာ နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော်တဲ့ ဓမ္မစာပေတွေ ဖတ်ပြခြင်းဖြင့် ဘာကို ကျေးဇူးဆပ်တာဟာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲဆိုတာ ကျွန်တော် တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဘာအိမ်ကိုသွားပြီး ဓမ္မစာပေတွေ သွားရောက်ဖတ်ပြပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဟာ ဘာကို အမြဲတမ်း ကန်တော့ပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖတ်ပြခဲ့တဲ့ ဓမ္မစာပေတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဓမ္မရသဆောင်းပါးတွေလည်း ပါတတ်ပါတယ်။ ဘာဟာ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရ စကားတစ်ခွန်း ဆိုပါတယ်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ဆီကပြန်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့သွားလေ့ရှိတယ်။ အခု ခင်ဗျားရဲ့ဆောင်းပါးတွေကို ကြားရတဲ့အခါ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ပြန်ကန်တော့ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေမိတယ်။ အသက်အရ ကွာခြားနေတော့ ခင်ဗျားရဟန်းဝတ်တဲ့အခါ ကျုပ်ကိုပြောပါ။ ကျုပ် ကန်တော့ချင်လွန်းလို့။”

ဒီစကားကို ဘာက တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ပြောလေ့ရှိပါ

တယ်။ ဘာဘရဲ့ နိဝါတဂုဏ်ကို ကြည်ညိုရတာဖြင့် ပီတိဖြစ်လို့ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်တကယ် ကျွန်တော် ဒုလ္လဘ ရဟန်း အကြိမ်ကြိမ်ဝတ်ခဲ့စဉ်က ဘာဘရှေ့မှောက်ကို သင်္ကန်းဝတ် နဲ့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်းမာရေးကျဆင်းလာတာကြောင့် အိမ်မှာနေရတာထက် ဆေးရုံမှာနေရတာက ပိုများလာလို့ပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းမှာ ဘာဘ ဆေးရုံကနေ အိမ်မှာပြန်နားတဲ့ အခိုက် အခွင့်ကြုံတာနဲ့ ဆရာတော် ဦးဇောတိက သီတင်းသုံးနေ တဲ့နေရာကို ခေါ်သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆရာတော်ဆီရောက်တော့ ဘာဘက ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ ငိုပါလေရော။ ဆရာတော်က ဘာဘ ဘာများခံစားနေရပါသလဲလို့ ဖျောင်းဖျမေးမြန်းတဲ့အခါ ဘာဘက...

“တပည့်တော်... အခုတဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာတာ က တပည့်တော်ဟာ အဟောအပြော အရေးအသားဘက်ကို ဝါသနာထုံပြီး အဲဒါတွေနဲ့ပဲ ဘဝမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ တစ်နည်း အားဖြင့် တပည့်တော်ဟာ ဓမ္မကထိက လိုင်းဘက်ကိုပဲ သာယာ မက်မောရင်းနဲ့ နစ်မြောမိခဲ့တယ်။ အခု ဆရာတော်တို့၊ ဆရာ မြသန်းစံတို့ကျတော့ အရေးထက် အကျင့်ဘက်သို့ အားသန်နေ တာတွေ့ရတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာနစရိယလိုင်းဘက် ကို ဦးတည်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါကိုတွေ့ရတော့ ဆရာ မြသန်းစံဟာ တပည့်တော်ထက် အများကြီးငယ်ပေမဲ့ တပည့်

တော်ထက် သာနေတာ တွေ့ရတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်သာ သူ့အရွယ်တုန်းက သူ့လိုအလုပ်လုပ်နိုင်ခဲ့ရင် ကောင်းသားလို့ နောင်တဖြစ်မိလို့ပါဘုရား”

“ဒကာကြီး၊ ဒကာကြီးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ရဟန်းတွေရော၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ အများကြီး ကျေးဇူးများခဲ့တာကို အာရုံပြုပါ။ ဒကာကြီး ရေးခဲ့တဲ့စာ၊ ဒကာကြီးရိုက်ခဲ့တဲ့ ရဟန်းမစားရသော ဆွမ်းတစ်နပ်လို့ ဇာတ်ကားမျိုးတွေဟာ အားလုံးအတွက် ဘယ်လောက် အကျိုးများခဲ့သလဲ။ အဲဒါကိုပဲ အာရုံပြုပေးပါ။ လူတွေဟာ ကိုယ့်စွမ်းရည်ရှိသလောက် လူ့လောကကြီးကို အကျိုးပြုနေကြတာဟာ ဘယ်လောက် အားရကျေနပ်စရာကောင်းသလဲ။ အဲဒါကို ကျေနပ်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်မလုပ်နိုင်လို့ နောင်တဖြစ်ရတာတို့၊ ဘာတို့ဟာ ကုက္ကုစ္စဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီဘက်ကို အာရုံမရောက်လိုက်ပါနဲ့။”

ဆရာတော်ရဲ့ တရားစကားက ဘာဘရဲ့မျက်ရည်စတွေကို ခန်းခြောက်စေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာဘကလည်း ဝန်ခံပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ရွှေ့မင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆေးရုံကိုကြွလာတုန်းကလည်း တပည့်တော်ကို ဒီလိုပဲ မိန့်သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ တပည့်တော် နာခံပါ့မယ် ဘုရား”

ဘာဘရဲ့ “ဂါရဝေါစ” ဂုဏ်ဟာ ထင်ထင်လင်းလင်းရှိလှပါရဲ့။ ဆရာသမားပြောတဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျနာခံ၊ နှလုံးသွင်းရင်း လက်တွေ့လည်း အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ဆောင်တတ်

ပါတယ်။

ဘဘအိမ်မှာ ဘဘနဲ့အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း ဘဘ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားကို ပြန်ကြားမိပါတယ်။

“ကျုပ်က နောင်ဘဝမှာ ရဟန်းဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဗျ။ ရဟန်း ထဲမှာလည်း တိပိဋကဓရဘွဲ့ ရရမယ်။ ပြီးရင် တရားအားထုတ် ပြီး နိဗ္ဗာန်ဝင်မယ်ဗျာ၊ အိမ်ထောင်သည် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေ ရတော့ဘူးဗျ။ ဒါ ကျုပ်ရဲ့ အဓိက ရည်မှန်းချက်ပဲ”

ဘဘဟာ ရည်မှန်းချက်ကြီးသလို ရည်မှန်းချက်အတိုင်းဖြစ် အောင်လုပ်တတ်တဲ့ စိတ်အားမာန်လည်း ကြီးသူမို့ ဘဘ တောင့်တ တဲ့ဆုအတိုင်း ပြည့်မှာမလွဲဘူးလို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။ ကုသိုလ် အရင်းပြုပြီးမှ တောင်းတဲ့ဆုတွေဟာ ပြည့်တတ်စမြဲ မဟုတ်လား။

ဘဘဟာ အသက်အရွယ်အရ၊ ကျန်းမာရေးအရ ဝိပဿနာ တရားကို စွမ်းစွမ်းတမံလုပ်ခွင့် မရနိုင်ပေမဲ့ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ပကိဏ္ဍကနမက္ကာရ အစိန္တေယျကြီးဘုရား ရှိခိုးကို တစ်နေ့ ၆ ကြိမ်လောက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လေ့ရှိပါတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကို ဓမ္မဒါန ဖြန့်ဝေခဲ့တာ လည်း စောင်ရေနှစ်သိန်း ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဘဘရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ဘဘဆီက အမွေရခဲ့တဲ့ ပကိဏ္ဍက နမက္ကာရ အစိန္တေယျကြီး ဘုရားရှိခိုးကို ကျွန်တော် နေ့စဉ် ဝတ်မပျက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ တာလည်း နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဘဘနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ပြောရ၊ ရေးရရင်တော့

ပြောလို့၊ ရေးလို့ဆုံးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး အမှတ်ရနေဖြစ်တာက လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်တုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ ၄၄ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲကို ရွှေမင်းဝံ ဓမ္မရိပ်သာမှာ လုပ်ခဲ့တုန်းက ဘာဘကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့တာကိုပါပဲ။

မသွားနိုင်၊ မလာနိုင်တဲ့ကြားထဲက တပည့်ဖြစ်သူရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို အရောက်လာပြီး ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။ မွေးနေ့လို့သာပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖိတ်စာမှာက ပျံလွန်တော်မူသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဆရာတော် ဦးဝဇီရာနန္ဒ(မင်းသားကြီးဇေယျ)ရဲ့ “သေနေ့အကြို နှုတ်ဆက်ပွဲ” စကားလုံးကို ယူသုံးထားလေတော့ ဘာဘခမျာ “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်တာလား။ ကျုပ်က ခင်ဗျားအပါအဝင် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ချင်နေတာပါဗျာ။ ဗျာမိရဲ့ ဒုက္ခက သိပ်ကြီးတယ်ဗျာ။ ကျုပ် သေရမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နာတာရှည်ကြီးနဲ့ ခံနေရတာကိုတော့ ကြာတော့ ကြောက်လာတယ်။ ကျုပ် သေရဲတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မခံရဲတော့ဘူး”

ဘာဘဟာ ရင်ထဲရှိတာကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆိုတတ်တဲ့သူပါ။ အဲဒီတုန်းက ဘာဘကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ စာနာခဲ့မိပေမဲ့ သူ့ခန္ဓာ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာ မတူကြတာမို့ ပင့်သက်တွေနဲ့ပဲ လှိုက်မောခဲ့ရပါရဲ့။

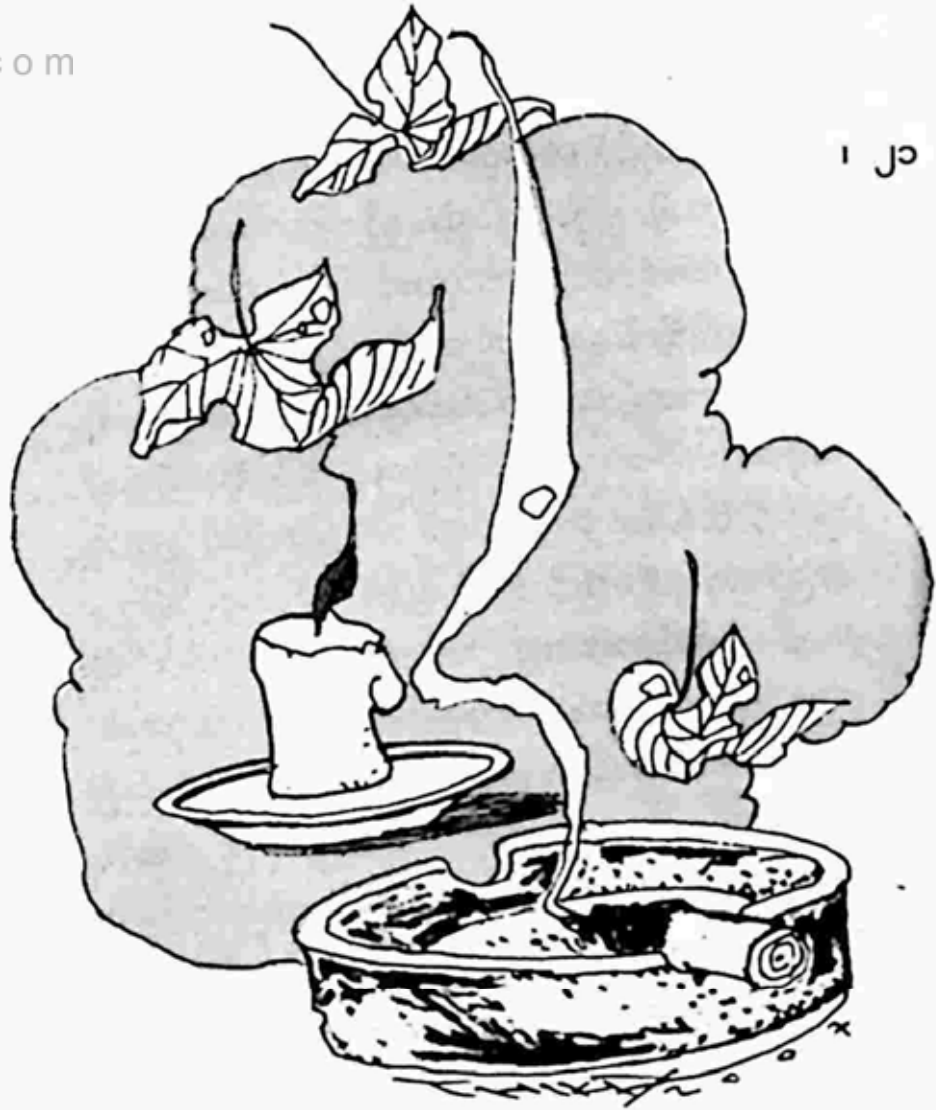
အခုတော့ ဘာဘဟာ သူ့စကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။ ဘာဘရဲ့ အဆုံးအမတွေနဲ့ အသိဉာဏ် လင်းလက်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာဘကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့

၊ ၂၀ ၊ မြသန်းစံ

အနေနဲ့ ဘဘရဲ့အဆုံးအမတွေကို တန်ဖိုးထား နားထောင်၊ လိုက်နာသွားဖို့ကလွဲလို့ အခြား ဘာမျှမရှိဘူးဆိုတာကို ခံယူနှလုံးသွင်း နေမိပါရဲ့။

ဒါကြောင့်လေ... 'ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ကိုယ့်ကို ဘာပြောပြော၊ ဘယ်တော့မှ မတုန်လှုပ်၊ လက်တုံ့မပြန်၊ ဗွေမယူ၊ ဥပေက္ခာ စိတ်မွေး၊ မေတ္တာပွား၊ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ပျက် ဒုက္ခသစ္စာတရားကို သာ အာရုံပြု နှလုံးသွင်းရင်း သတိပဋ္ဌာန်တရားကိုသာ ဆက်လက်ကြိုးစား အားထုတ်နေပါ့မယ်ဆိုတာ ဘဘရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့ရင်း ကတိသစ္စာပြုလိုက်ပါရစေ...။

မခံရခင် နာကြည်းထားမှ ခံရတဲ့အခါ မနာမှာ

အခုတလော အဖေကျန်းမာရေးကိစ္စနဲ့ ဆေးရုံကို ခဏခဏ ရောက်ဖြစ်နေတယ်။ အဖေ ဆေးရုံတက်တာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိပ်စိပ်လာပြီ။ အရင်တုန်းက သုံးလတစ်ကြိမ်၊ လေးလတစ်ကြိမ်မှ တက်လေ့ရှိတာ။ နောက် နှစ်လတစ်ကြိမ် ဖြစ်လာတယ်။ အခု တော့ တစ်လတစ်ကြိမ်တွင်မက နှစ်ကြိမ်လောက်ဖြစ်လာတယ်။ ဆေးရုံကဆင်းပြီး အိမ်မှာ သိပ်နေရတယ် မရှိဘူး။ ပြန်တက်ရ ပြန်တယ်။

ဆေးရုံ အတက်စိပ်လာသလို၊ အဖေ့လှုပ်ရှားမှုတွေက တစ်စတစ်စ ကျဆင်းလာနေတာကို သတိထားမိတယ်။ လမ်းလျှောက်ရင် မောတတ်လွန်းလို့ Wheel Chair နဲ့ သွားနေရတာ ကြာပါပြီ။ အရင်တုန်းကတော့ Wheel Chair ပေါ် ကိုယ်တိုင်တက်နိုင်၊ ထိုင်နိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ Wheel Chair ပေါ်ကို တောင် မတက်နိုင်တော့လို့ ပွေ့မချီနေရပါပြီ။ ရင်ကျပ်ပန်းနာဆိုတော့ အသက်ရှူကျပ်တတ်လွန်းလို့ အောက်စီဂျင်ဘူးနဲ့ အသက်ရှူနေရတာ ကြာပါပြီ။

အရင်ကဆိုရင် အောက်စီဂျင်ပိုက်ကိုဖြုတ်ပြီး စကားစမြည် ပြောနိုင်သေးတယ်။ ယခုတော့ အောက်စီဂျင်ပိုက်က နှာခေါင်းထိပ်က မဖြုတ်နိုင်တော့ဘူး။ နည်းနည်းလေးဖြုတ်လိုက်တာနဲ့ မောတက်လာလိုက်တာ။ အောက်စီဂျင်ကို နှာခေါင်းဝမှာ ပြန်တပ်ပေးဖို့ အမူအရာနဲ့ အတင်းပြောတော့တာ...။

အစားအသောက်လည်း သိပ်မစားနိုင်တော့ဘူး။ အစားအသောက် မစားနိုင်တဲ့အပြင် အားမရှိရတဲ့ကြားထဲ သောက်ဆေးတွေက များလွန်းတော့ အဖေ့ခမျာ တုန်ယင်မောဟိုက်နေလေရဲ့...။

ဆေးဒဏ်ခံနိုင်ဖို့ အစာနည်းနည်းကို မနည်းချော့မော့ကျွေးရတယ်။ ဆေးအရှိန်နဲ့ မှိန်းနေတာများပြီး မို့အစ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးက အရည်ပျော်ပြီး စီးကျတော့မယောင် ဖြစ်နေတယ်။

အသက်က ၈၈ နှစ်ကျော် ၉၀ နီးပါးရှိနေပြီဖြစ်လို့ ရထားတဲ့

ရောဂါအပြင် လူကြီးနာပါ ရောစွက်နေတာမို့ အဖေဟာ ပြုသမျှ နဲ့ နေရတော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ။

အဖေ့ကို ပြုစုယုယ ကုသနေရတာဟာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ကို ပြုစုနေရသလိုမျိုး၊ ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်ကို ယုယနေရသလိုမျိုးပါပဲ။ တကယ့်ကို အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင် တော့တဲ့ အခြေအနေပါပဲ။ ဝင်းမှည့်နေတဲ့ ပင်မှည့်သစ်သီးတစ်လုံး ဟာ လေပြင်းပြင်းတိုက်တာနဲ့ ကြွေသွားတော့မယ့် ပုံပါပဲ။

အဖေကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ရိပ်မိနေပါပြီ။ ဘယ်လောက် ကုကု၊ ဘယ်လောက် ယုယ၊ယုယ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပြုစု၊ပြုစု အပေါင်းလက္ခဏာမှ မပြတော့တာ။ အနုတ်လက္ခဏာ အပြ မကြမ်းဖို့ကို အတော့ကို သတိထားနေရတာ။

သားတွေ၊ သမီးတွေအဖို့ သည်အချိန်ဟာ မိဘတည်းဟူ သော ကုသိုလ်အဆောက်အအုံကိုမှီပြီး ကုသိုလ်အခွင့်အရေးတွေ တစ်လှေကြီးရနိုင်တဲ့ အချိန်ပဲပေါ့။ အဖေ ပေးဝေနေတဲ့ နောက် ဆုံး ကုသိုလ်အခွင့်အရေးကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးဆုံး အချိန်ပဲပေါ့။

ကုသိုလ်အခွင့်အရေးတွေထဲမှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘာဝနာ ကုသိုလ်ကို အဖေခန္ဓာကနေတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်ဖြစ်တယ်။ ပြု ကျတော့မတတ် ယိုယွင်းပျက်စီးနေတဲ့ အဖေရုပ်ခန္ဓာကြီးက ကောင်းကောင်း တရားဟောနေပါပြီ။ စကားသိပ်မပြောနိုင်တော့ တဲ့ အဖေပါးစပ်က တရားစကားတွေ ထွက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဖေ ရထားတဲ့ ခန္ဓာကတော့ ကျွန်တော့်ကို တရားတွေ မပြတ်ဟောနေသလိုပါပဲ။

အဖေကတော့ အဖေ့ခန္ဓာထဲက အကောင်းဆုံး ဓမ္မကထိက ဟောနေတဲ့ တရားတွေကို နာနိုင်ပါရဲ့လား။ အဖေ့ခန္ဓာထဲက အကောင်းဆုံး ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ပြသနေတဲ့တရားတွေကို သိမြင် နိုင်ပါရဲ့လား။ အဖေ့ကို သည်လို မေးချင်ပေမဲ့ မမေးရက်ပါဘူး။

အဖေ ခံနေရတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာဟာ တော်တော် ပြင်းထန်နေ လေတော့ အဖေ့ခမျာ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ လျော့ပါးရေးအတွက်ပဲ မျှော်လင့်တောင့်တနေမှာ မလွဲပါဘူး။

ဒုက္ခဝေဒနာကို မြန်မြန်ပျောက်ချင်၊ သက်သာချင်၊ လျော့ပါး သွားချင်တာကတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်နည်းတဲ့ သူတွေမှာဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပါပဲ။ အဖေဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေကိုတော့ အတန်အသင့် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးတယ်၊ ပရိတ်တွေရွတ်တယ်၊ ပုတီးစိပ်တယ်။ သည်အကြောင်းကောင်း တွေ လုပ်ခဲ့လို့လည်း သားတွေ၊ သမီးတွေရဲ့ လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်ခံရ၊ ဆေးဝါးကောင်းတွေနဲ့ ကုသခံရ၊ ဆေးရုံကောင်း ကောင်းမှာ နားခဲ့ရ... စတဲ့ အကျိုးတွေကို ရခဲ့ပါတယ်။ လောက အခေါ်အရ 'အိုဇာတာ' ကောင်းတာပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ အဖေဟာ ခန္ဓာပေါ်ဉာဏ်ရောက်အောင်တော့ အချိန် ပေးပြီး မလေ့ကျင့်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ အပေါ်ယံ 'ကောင်းကံ' တွေရဲ့နောက်မှာ ပုန်းကွယ်နေတဲ့ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ခန္ဓာက

အဖေ့ကို စစ်မျက်နှာဖွင့် တိုက်ခိုက်နေပါပြီ။ ဒုက္ခဝေဒနာတွေက အလုံးအရင်းနဲ့ ကျူးကျော်နှောင့်ယှက်နေပါပြီ။

အဖေ ဆေးရုံမတက်ခင်လေးမှာ အာရုံပြောင်းအောင် တရား စကားတွေ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ပြောပြီးနောက်ပိုင်းမှာ အဖေဟာ စကားတစ်ခွန်း ပြန်ပြောပါတယ်။

“တကယ် သေရတော့မယ်ဆိုတော့ ငါ နှမြောနေမိတယ် ကွ...”

ခန္ဓာကို မချစ်တဲ့သူ ဘယ်သူမရှိဘဲ နေပါ့မလဲ အဖေရယ် လို့ ရင်ထဲမှာပဲ တီးတိုးဆိုနေမိပါတယ်။ ခန္ဓာကိုချစ်ခဲ့လို့လည်း သံသရာကို မပစ်ရက်ကြတာပေါ့။ ခန္ဓာချစ်ခဲ့သမျှ သံသရာထဲမှာ နစ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေလည်း မနည်းလှဘူးပေါ့။

ခန္ဓာမှာ ‘ဉာဏ်’ကပ်ရမယ့်အစား ခန္ဓာမှာ ‘ငါ’ကပ်မိလေ တော့ ငါ့ခန္ဓာ၊ ငါ့ဝေဒနာဖြစ်ကြတော့တာပေါ့။ ငါ ခံစားနေရတာ၊ ငါ နာနေတာ၊ ငါ သက်သာချင်လိုက်တာတွေ ဖြစ်နေကြတာ ပေါ့။

တကယ်တော့ ခန္ဓာဆိုတာ အပေါင်းအစုပါ။ အပြင်ဗဟိဒ္ဓ မှာတောင် ဆံပင်၊ မွေးညင်းမှသည် ကျင်ကြီးကျင်ငယ်အဆုံး ၃၂ ကောဋ္ဌာသ အစုအဝေး၊ အပေါင်းအစုပါ။ ဒါက ပညတ်နယ်ပယ် ရှိပါသေးတယ်။

၃၂ ကောဋ္ဌာသကို တစ်စစီခွဲကြည့်တောင်မှ ငါ့ဆံပင်၊ ငါ့ ခြေသည်းဆိုတဲ့အစွဲက ကျန်နေတတ်သေးတယ်။ ဒါက မာနကို

ခဝါချနိုင်တဲ့တရားပါ။ သံဝေဂဉာဏ်ကို ထင်ဟပ်စေမယ့်တရား
ပါ။ ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဟောခဲ့သလို ခွေး
ဟောင်နိုင်တဲ့ မျက်မြင်ခန္ဓာ အပေါင်းအစုရယ်ပါ။

တကယ်မြင်ရမှာက အတွင်းခန္ဓာငါးပါးပါ။ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊
သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်... ဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ သဘာဝကို
မြင်အောင်ကြည့်ရမှာပါ။

ခန္ဓာငါးပါးအတွင်း သဘာဝကို မြင်အောင်ကြည့်နိုင်ဖို့
ဘုရားရှင်က နည်းလမ်းပေးထားခဲ့ပြီးသားပါ။ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊
စိတ္တ၊ ဓမ္မဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးနဲ့ ကြည့်ဖြစ်ဖို့ပါ။

ဒါကိုပဲ ဝိပဿနာရှုတယ်လို့ ခေါ်ကြတာပါ။ ကျေးဇူးတော်
ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကတော့ တကယ့်ကို
မှတ်သားစရာပါ။

“ဝိပဿနာဉာဏ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာရှု၍ ဖြစ်သနည်း”

“စွဲလမ်းနိုင်ရာ ငါးခန္ဓာ မှန်စွာရှု၍ ဖြစ်သတည်း”တဲ့။

သည်ဝိပဿနာ အလေ့အကျင့်ကို ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း၊
ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်းမှာ နာနာလေ့ကျင့်ထားနိုင်၊ မှတ်သား
နိုင်မှ တော်ကာကျမှာ။ တရားစခန်းတွေ၊ အားကိုးလောက်တဲ့
ဆရာသမားတွေ မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားမှာ အများကြီးပါ။
သူ့ပါရမီစွမ်းအားအလိုက် တဖွားဖွား ပေါ်ထွက်ရင်းက တရား
ဒေသနာတွေ ဟောကြားဆုံးမနေတာတွေ အများကြီးပါ။ ကိုယ်က
ယူတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ယူချင်စိတ်ရှိဖို့လည်း လိုပါတယ်။

ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်း၊ ကိုယ့်အရိုးကိုယ် သယ်မနိုင်တုန်းမှာ ဆရာသမားတွေထံ ချဉ်းကပ်ပြီး အာရုံနဲ့မတည့်တဲ့စိတ်ကို အာရုံနဲ့ အရင်တည့်အောင်လုပ်၊ အာရုံနဲ့စိတ်နဲ့ တည့်ပြီဆိုရင် အာရုံရဲ့သဘာဝ၊ စိတ်ရဲ့သဘာဝတွေကို ဆရာသမားတွေရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ စနစ်တကျ လေ့လာရင် ခန္ဓာရဲ့ဒုက္ခကို မမြင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

ဒုက္ခသစ္စာကြီး ရထားတာကို ကြိုသိ၊ ကြိုမြင်ထားရင် ဒုက္ခဝေဒနာတွေနဲ့ ကြုံရတဲ့အခါမှာ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဉာဏ်က အသင့်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ အကြီးအကျယ် မခံရခင်မှာ ခန္ဓာဆိုတဲ့ အပေါင်းအစု သဘာဝကြီး ရထားတာကို ဉာဏ်နဲ့ နာကြည်းထားဖို့ လိုပါတယ်။

သို့မဟုတ်ရင် အဝိဇ္ဇာရဲ့ အမှောင်တိုက်၊ တဏှာရဲ့လှည့်ကွက်တွေကြားမှာ ခန္ဓာကို သာယာစရာလို့ထင်ပြီး မျောနေရင် အိုဘေး၊ နာဘေးကြုံလို့ ခန္ဓာက နှိပ်စက်တဲ့အခါ ခံရခက်တဲ့ ဒုက္ခတွေ ရပြီးရင်း ရနေဦးမှာပါ။

ဒါကြောင့်မို့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ အကြီးအကျယ်မခံရခင် ခန္ဓာဆိုတဲ့ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု ဖြစ်စဉ်ကြီးကို ဉာဏ်နဲ့နာကြည်းထားဖို့ အတွက် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်မှု အလေ့အကျင့်ကို မဖြစ်မနေ လုပ်ထားဖို့လိုပါတယ်။

ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ခံရတဲ့အခါမှာ ဉာဏ်က ဦးထားလေတော့

၊ ၂၈ ၊ မြသန်းစံ

ခံရပေမဲ့ မနာဖြစ်တော့မှာပါလားဆိုတာကို အဖေ့ရဲ့ဇရာနဲ့ ဗျာဓိ
ဒုက္ခကြီးကိုကြည့်ရင်း နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရှုမှတ်နေမိကြောင်းပါ။
(အဖေ...သို့...)

၁၅-၁၁-၀၅

(တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့)

□

ခံစားနေရသော်လည်း မခံစားရသကဲ့သို့

ညကြီးအချိန်မတော်မှာ မြည်လာတတ်တဲ့ ဖုန်းတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းတွေချည်းပါပဲ။ ဆရာကြီး ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေး လှိုင် ဆုံးပါးခဲ့တုန်းကလည်း ဒီလိုအချိန်ပဲမို့ အတွေ့အကြုံအရ သိနေပါပြီ။ အခုလည်း အဖေနဲ့အတူနေတဲ့ အစ်မဖြစ်သူထံက ဖုန်းဝင်လာတဲ့အချိန်ဟာ ညသန်းခေါင်ကျော်ကြီး...။

“အဖေ အရမ်း အမောဖောက်နေပြီ၊ အမြန်လာပါ” တဲ့။

အမြန်လာပါဆိုပေမဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲက ကားကိုထုတ်ရ၊ အင်ဂျင်

ပူအောင် စောင့်ဆိုင်းရ၊ သတိရတာလေးတွေ ပြင်ဆင်ရနဲ့ဆိုတော့ အချိန်နည်းနည်းတော့ လင့်သွားတာပေါ့။

အဖေ နောက်ဆုံးအခြေအနေ ရောက်နေပြီလားလို့ တွေးဖြစ်ရင်းနဲ့ သည်အခြေအနေမှာ ဘာနဲ့ ကူညီကျေးဇူးဆပ်မနိုင်လဲဆိုတာကို သတိဉာဏ်ကူကြည့်လိုက်တော့ နာလက်စတုရားခွေနဲ့ ဓာတ်ခဲနဲ့ဖွင့်လို့ရတဲ့ DVD Palyer ကိုပါ ယူဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်။

ည ၁၂ နာရီမို့ ကားလမ်းက ရှင်းနေတယ်။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေကို လမ်းပေါ်မှာ အုပ်စုလိုက် တွေ့နေရတယ်။ ကားမောင်းနေရင်းနဲ့ အဖေ့ကို မေတ္တာပို့နေမိတယ်။ ယူလာတဲ့တရားခွေနဲ့ အဖေ့နားနဲ့ ဟပ်မိပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းလာမိတယ်။

အဖေအိမ်ကိုရောက်တော့ အစ်မကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ပြင်ဆင်စောင့်ဆိုင်းနေလေရဲ့။ အဖေ့ကိုတော့ ညီဖြစ်သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်စုက ခေါ်ယူသွားပါပြီ။

ဒါနဲ့ပဲ အဖေ တက်နေကျ သုခကမ္ဘာဆေးခန်းကို လိုက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ဆေးခန်းရောက်တော့ အဖေ့အနားမှာ တာဝန်ကျဆရာဝန်နဲ့အတူ Nurse တွေ အုံနေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဖေနှာခေါင်းဝမှာစွပ်ထားတဲ့ အသက်ရှူကိရိယာကြီးဟာ အဖေ့ကို ကမန်းကတန်း အသက်ကယ်ပေးနေရပုံပါပဲ။ အသက်ရှူကျပ်နေလို့ ကြိုးစားပြီး အသက်ရှူနေရတဲ့အဖေ့ကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်တောင် အသက်ရှူကျပ်ချင်ချင်ပါပဲ။

တာဝန်ကျတဲ့ဆရာမက ပြောပါတယ်။ ဒီမှာ ထားလို့မရ

ဘူး။ အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင် (ICU) ထဲမှာ ထားရမယ်တဲ့။
လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ ဝယ်ပြီးတဲ့နောက် အဖေ့လူနာတင်လှည်းကို
တွန်းပြီး ဆရာမတွေနဲ့အတူ (ICU) ထဲ လိုက်သွားရတယ်။

(ICU) ထဲရောက်တော့ အဖေ့ကို အဝတ်အစားလဲပေးရ၊
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးခန်းအဝတ်အစားတွေ အပေါ်ကထပ်
ဝတ်ရနဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်ရပြန်ပါတယ်။ ECG စက်တွေနဲ့ အဖေ
ကို စစ်ဆေး၊ အောက်စီဂျင်တွေတပ်၊ အကြောဆေးတွေသွင်းနဲ့
ဆရာမတွေလည်း တော်တော် အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်။ အဖေ့ဘေး
က ခုတင်မှာ အဖေ့လို သက်ကြီးရွယ်အို လူမမာကြီးတစ်ယောက်
ကိုလည်း မသက်မသာ တွေ့ရပြန်တယ်။

ဇာတိကြောင့်ရလာတဲ့ ဇရာဆိုတဲ့ အိုခြင်းနဲ့ ဗျာဓိဆိုတဲ့ နာ
ခြင်းတွေကို (ICU) အခန်းထဲက အဘိုးအိုကြီးနှစ်ယောက်က
ဆီးပြီး တရားဟောပြနေသလိုပါပဲ။

“ခန္ဓာကို လိုချင်ဦးလေကွာ” လို့ အဘိုးအိုကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့
အသံတိတ် ဟောတရားဟာ ရင်ထဲကို စိမ့်ဝင်စီးဆင်းလာပါ
တယ်။

ခေတ်ပေါ်ဆေးဝါးကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေကြားထဲမှာ
အလူးအလဲခံနေရတဲ့ လူအို၊ လူနာကြီးနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ခံနေ
ရတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာအကြောင်းကို လူနာစောင့်ဖြစ်တဲ့ သူတို့သား
သမီးတွေကိုတောင် ပြန်မရှင်းပြနိုင်တော့ပါဘူး။

ငါတို့ဟာ အရွယ်ရှိတုန်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်းကတော့